



2 gange om ugen låner ”Mad med Hjertet” Kokkedal Kirkes sognegård.

”Mad med Hjertet” er en non-profit organisation, der på frivillig basis tilbereder sunde, velsmagende aftensmåltider til familier og enkeltpersoner, der er ramt af kritisk sygdom eller dødsfald i den nære familie.

Mad med hjertet

Til august er det 4 år siden ”Mad med Hjertet” rykkede ind i sognegården. Det var Pernille Rask, som dengang tog kontakt til Kokkedal Kirke, og hun er stadig indehaver af ”Mad med Hjertet”.

Hvordan går det med ”Mad med Hjerte” i dag? Kirkebladet har været forbi sognegården og spurgt Pernille, om hjertet stadig banker for det gode formål.

Nu har ”Mad med Hjertet” efterhånden fire år på bagen. Hvordan går det med organisationen?

Det går heldigvis godt. Vi startede med at lave mad til 8 personer, og i dag bruger vi hele køkkenets kapacitet til at lave mad til ca. 30 personer. Samtidig er vores gruppe vokset. Vi er i dag en stor gruppe frivillige, som varetager de forskellige opgaver. Vi har folk i køkkenet, som står for maden, folk som deler maden ud, folk der koordinerer mv. Vi har efterhånden en god stor gruppe frivillige, som holder ved, hvilket giver en god stabilitet.

Har du mærket forskelle fra år til år?

I de første år leverede vi hovedsageligt til trængte personer eller familier, som var berørt af sygdom. Det gør vi stadig, men vi leverer også til flere familier, som er ramt af akut fattigdom grundet de økonomiske udsving. Vi har også leveret til fx ukrainske familier, som er kommet til Danmark i løbet af det sidste år.

Ud over at lave mad, udleverer vi også de produkter, som er i overskud, så intet går til spilde. Her kan vi også se at køen er blevet

længere det sidste år (”Mad med Hjertet” vil hjælpe mennesker i krise samtidig med, at reducerer madspild. De har derfor indgået aftaler med Netto og Rema 1000 om, at de må aftage deres overskudsvarer, som de så tilbereder måltider ud af.)

Hvad har overrasket dig mest?

Det der har overrasket mig positivt er det stærke sociale samvær, som er opstået på kryds og tværs. Både blandt de frivillige men også blandt mad modtagerne. Der er sågar en ukrainsk familie, der har været hjemme og spise hos en af vores frivillige.



Du kan læse mere om Mad med Hjertet på www.mad-med-hjertet.dk.

Frivillig indsjæl?

”Mad med Hjertet” kan altid bruge flere hænder til at tilberede og udlevere måltider. Hvis du kan bidrage med din tid et par timer i ny og næ, kan du kontakte Pernille på telefon 61 99 24 50

PRÆSTENS ORD MAD MED HJERTET



Til forsvar for problemet

Af Martin Ravn

I de senere år er der sket en iøjnefaldende forandring i politikernes og mediernes sprog. Ordet ”problemer” er langsomt men sikkert blevet erstattet af ”udfordringer”. Jeg er faktisk så sikker i min overbevisning om, at problemerne bevidst er udraderet fra politikernes sprog, at jeg tør indgå et væddemål: Vis mig et eksempel på, at ordet ”problem” indgår bare et sted i en af statsministerens eller andre ledende politikeres taler fra den seneste valgperiode, og jeg vil æde min gamle hat. Vi har ”udfordringer” med forsvarsbudgettet, med miljøet, med ventetid på sygehusene og så videre, men ingen problemer.

Men i virkeligheden er et problem og en udfordring jo ikke helt det samme. Det ved vi fra dagligsproget.

Mennesker, der har et arbejde at passe, kan være udfordrede af tidspres. Småbørnsforældre kan være udfordrede af træthed. Det kan være svært, men der kan findes en løsning. Udfordringer kan på en eller anden måde overvindes. Det kan problemer ikke nødvendigvis.

Sproget forandrer sig, men problemerne består

Problemets forsvinden fra den politiske og offentlige debat har en særlig betydning for vores fælles drøftelse af en bestemt type forhold, nemlig almene etiske spørgsmål. Etiske problemer er kendetegnet ved at være vanskelige konflikter, hvor der skal træffes ét valg blandt flere muligheder. Ofte udelukker mulighederne hinanden, og ofte er ingen af alternativerne indiskutabelt gode. Men der skal træffes et valg. Det vil jeg ikke kalde en

udfordring, men et problem.

De etiske problemer

Imidlertid er det som om, at tidens skepsis mod at tale om problemer betyder, at mange er uvante med forestillingen om, at de etiske af slagsen overhovedet findes. Det har vi set i forårets debatter om aktiv dødshjælp og udvidelse af abortgrænsen. Her har et meget bastant synspunkt lydt, at hvis folk gerne vil dø, hvorfor skal de så ikke bare have lov? Og hvis en kvinde ønsker en abort efter 12. uge, så er det hendes valg, for hun bestemmer vel selv over sin egen krop? Her bruges den personlige, kropslige autonomi som et trumfkort, der kan sætte alle andre hensyn til vægs. Eller med andre ord: Etiske problemer reduceres til udfordringer.

Det er en fast del af konfirmandundervisningen, at vi drøfter etiske spørgsmål. Konfirmanderne bliver præsenteret for en række etiske problemer, som svarer til deres unge alder. Det kan for eksempel have at gøre med mobning eller butikstyveri. Opgaven er så, at de unge skal diskutere, hvad der er det rigtige i en given situation og argumentere for deres holdning. Den dybereliggende pointe er imidlertid at lære at konfirmanderne, at der findes etiske problemer og at give dem et sprog for at reflektere over dem. Det er en viden, som ofte falder på et meget tørt sted. Alene det, at der findes uenigheder, der ikke kan afgøres via afstemning og håndsoprækning er en revolitionerende erkendelse for mange. Men også en nødvendig erkendelse.

Kirkens rolle

I disse år bliver kirkens rolle i samfundet ivrigt diskuteret. Jeg er af den opfattelse, at den har mange, og en af dem kan beskrives på den måde, at kirken kan være et værn omkring den tanke, at der findes problemer. Jeg tror nemlig, at vi har brug for et rum, hvor det fastholdes, at alt ikke bare er udfordringer, vi skal passere på vores vej videre. Jeg tror, vi har brug for et sted, hvor vi bliver husket på, at tilværelsen er problemfyldt, fordi det grundlæggende er et problem, at vi bliver født, hvad ingen jo har bedt om, og at det er et problem, at vi en dag skal dø – og ikke en udfordring. Et samfund, der ikke vil kendes ved problemer, er et fattigt samfund.